

Äldste Richard G. Scott

i de tolv apostlarnas kворum

Han lever! Ära ske hans namn!

Vår insikt om och tro på Jesu Kristi försoning kommer att ge oss den styrka och förmåga vi behöver för att få framgång i livet.

Det är påskmorgon, den heliga dag som i den kristna världen avsatts till att hedra minnet av Jesu Kristi seger över döden. Hans uppståndelse krossade det som fram till dess hade varit dödens obevekliga bojor. Han öppnade dörren så att vart och ett av vår himmelske Faders barn som fötts till jorden fick möjlighet att resa sig från döden och leva igen.

Hur vår Fader i himlen måste ha glatts den heliga dagen när hans fullständigt lydiga, fullkomligt värdiga Son sprängde dödens bojor. Vilket evigt syfte skulle vår Faders lyckalighetsplan ha haft om den inte levandegjorts genom hans underbart lydige Sons obegränsade och eviga försoning? Vilka eviga mål skulle kunna uppnås genom skapandet av en jord där intelligensers andetabernakel skulle få en kropp, om döden var slutet på deras existens och ingen skulle uppstå? Vilket underbart ögonblick den morgonen var för alla som förstod dess betydelse.

Påskan är den välsignade helg då hjärtat hos varje hängiven kristen vänder sig i ödmjuk tacksamhet mot vår

älskade Frälsare. Det är en helg som bör föra med sig frid och glädje till alla som älskar honom och visar det genom att lyda hans bud. Påskan för tankarna till Jesus, till hans liv, hans försoning, hans uppståndelse, hans kärlek. Han har uppstått från de döda ”med läkedom under sina vingar” (Mal 4:2; 3 Nephi 25:2). Vi behöver ju alla så väl den läkedom som Återlösaren kan ge oss. Idag vill jag tala om hopp, grundat på principerna i Läromästaren Jesu Kristi undervisning.

Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har bättre förutskattningar att förstå bredden och djupet av den läkedom som försoningen skänker eftersom vi har hans läras fullhet. Vi inser att det han villigt gjorde under fruktansvärt lidande och offer inte bara påverkar oss under jordelivet utan i all evighet.

I påsk, när ni minns uppståndelsen och priset som betalades och försoningens gåva, begrunda det som skrifterna lär om dessa helgade händelser. Då stärks ert personliga vittnesbörd om att de verkligen ägde rum. De måste betyda mer än principer som ni lär er

ha blivit verksam. Genom försoningen får alla möjlighet att övervinna följderna av de misstag de gör i livet. När vi lyder en lag så välsignas vi. När vi bryter mot en lag finns det inga rester kvar från tidigare lydnad som kan tillfredsställa rättvisans krav för den brutna lagen. Frälsarens försoning gör det möjligt för oss att omvända oss från all olydnad och därigenom undvika straffet som rättvisan skulle ha fordrat.

Min vördnad och tacksamhet för den försoning som Israels Helige, Fridsfursten och vår Återlösare ständigt erbjuder oss ökar när jag försöker förstå den bättre. Jag inser att inget jordiskt sinne helt kan föreställa sig, inte heller kan mänsklig tunga rätt uttrycka, hela innebörden i allt som Jesus Kristus gjorde för vår himmelske Faders barn genom sin försoning. Ändå är det ytterst viktigt att vi lär oss allt vi kan om den. Försoningen är den väsentliga ingrediens i vår Fader i himlens lycksalighetsplan som krävdes för att planen skulle kunna aktiveras. Er kunskap om försoningen och den insikt den ger i ert liv gör att ni mycket bättre kan använda all den kunskap, erfarenhet och färdighet ni förvärvar under jordelivet.

Jag tror att det är lärorikt att försöka förstå vad försoningen krävde av både Fadern och hans villige Son. Tre av utmaningarna Frälsaren stod inför var:

För det första en enorm känsla av ansvar. Han insåg nämligen att om han inte utförde det på ett felfritt sätt så skulle inget av hans Faders barn kunna återvända till honom. Då skulle de för evigt förvisas från hans närhet, eftersom det inte skulle finnas något sätt att omvända sig från brutna lagar, och inget orent kan vistas i Guds närhet. Hans Faders plan skulle ha gått om intet och alla andebarnen skulle ha fallit

utantill. De måste vävas in i varje fiber i er kropp så att de blir till en mäktig mur mot den stigande vågen av vederstyggligheter som infekterar världen.

Profeten Lehi förkunnade en djup sanning när han sade: "Därför kommer återlösningen i och genom den helige Messias, ty han är full av nåd och sanning. Se, han frambär sig själv som ett offer för synd för att uppfylla lagens syftemål för alla dem som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, och för ingen annan kan lagens syftemål uppfyllas" (2 Nephi 2:6-7). Skriftstället antyder att för de stolta och högmodiga är det som om ingen försoning utförts.

Jesus Kristus lever. Han är vår Frälsare, vår Återlösare. Han är en

förhålligad uppstånden person. Han har förmågan att ge kärlek som är så mäktig, så överväldigande, att det övergår människans förmåga att till fullo uttrycka den. Han gav sitt liv för att krossa dödens bojar. Hans försoning aktiverade helt den lycksalighetsplan som lagts fram av hans Fader i himlen.

Jesus handhar balansen mellan rättvisa och barmhärtighet som innebär villkoret att vi lyder hans evangelium. Han är mänsklighetens ljus. Han är källan till all sanning. Han håller alla sina löften. Alla som lyder hans bud får de mest härliga välsignelser som går att föreställa sig.

Utan försoningen kunde vår Fader i himlens lycksalighetsplan inte till fullo

under Satans eviga kontroll och pina.

För det andra måste han i sitt absolut rena sinne och hjärta personligen känna följderna av allt som mänskligheten skulle möta, även de mest förärvade och föraktliga synderna.

För det tredje måste han utstå en illvillig attack från Satans horder medan han var fysiskt och känslomässigt pressad till det yttersta. Sedan, på grund av orsaker vi inte helt känner till, när hans förmåga prövades till det yttersta, då Frälsaren allra mest behövde stöd, lät hans Fader honom axla det tunga ansvaret själv, med endast sin egen styrka och förmåga.

Jag försöker föreställa mig vilket ytterst smärtsamt ögonblick det måste ha varit för vår Fader i himlen när Frälsaren ropade från korset: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Matt 27:46; Mark 15:34). Jag tror inte att vår Fader i himlen övergav sin Son på korset. Jag tror att ropet kom sig av att Sonen kände hur det stärkande stödet han alltid fått från sin Fader togs bort. Hans Fader visste att Frälsaren måste genomföra försoningen fullkomligt och fullständigt av egen förmåga utan stöd utifrån. Fadern övergav inte sin Son. Han gjorde det möjligt för sin fullkomliga Son att vinna försoningens eviga frukter.

Ingen av oss kan någonsin under jordelivet helt uppskatta vidden av försoningens välgörande följder.

Det finns ett tvingande behov för var och en av oss att stärka vår insikt om vikten av Jesu Kristi försoning, så att den blir till en orubblig grund som vi bygger vårt liv på. När världen alltmer förlorar grundläggande normer, och när heder, dygd och renhet alltmer kastas åt sidan för att tillfredsställa begären, kommer vår insikt om och tro på Jesu Kristi försoning att ge oss den

styrka och förmåga vi behöver för att få framgång i livet. Den kommer också att skänka oss tillförsikt under prövnings stunder och frid i orostider.

Jag uppmanar er allvarligt att etablera en personlig studieplan för att bättre förstå och uppskatta de ojämförliga, eviga och oändliga följderna av Jesu Kristi fullkomliga utförande av sin gudomligt givna kallelse som vår Frälsare och Återlösare. Djup personlig begrundan av skrifterna tillsammans med sökande, innerlig bön stärker er insikt om och uppskattning av hans ovärderliga försoning. Ett annat mäktigt sätt att lära sig om Jesus Kristus och hans försoning är genom regelbundna tempelbesök.

Må var och en av oss förnya vår

beslutsamhet att undervisa om sanna principer inom vårt hems väggar. När vi gör det skapar vi den största möjligheten till lycka för de andar som anförtrots i vår vård. Använd kyrkan som ett rättfärdigt hjälpmedel för att stärka hemmet, men inse att vi som föräldrar har det grundläggande ansvaret och förmånen att ledas av Herren i arbetet att fostra de andebarn han anförtrott i vår vård.

Det är avgörande att fästa den allra största vikt vid att undervisa om sanningen i hemmet. Kyrkan är viktig, men det är i hemmet som föräldrar kan ge barnen nödvändig insikt och vägledning. Det är så sant som det är sagt att den viktigaste kallelsen vi får i tid och evighet är den som far eller

mor. Med tiden blir vi avlösta från alla andra uppdrag vi får, men inte från kallet som far eller mor.

När ni begrundar skriftställen, inte bara läser utan begrundar och mediterar, kommer den Helige Andens kraft att låta sanningar falla som dagg över ert sinne och hjärta och skapa en säker grund i den osäkra tid vi lever i. Förbered som föräldrar era barn för utmaningarna de kommer att ställas inför. Undervisa dem om sanningen, uppmana dem att leva efter den. Då kommer de att vara i säkerhet oavsett hur mycket världen är i uppror.

Bestäm er i påsk för att göra Herren Jesus Kristus till ert hems levande centrum. Försäkra er om att varje beslut ni fattar, oavsett om det är av andlig eller fysisk karaktär, styrs av tanken: "Vad vill Herren Jesus Kristus att jag ska göra?" När Frälsaren är det centrala i ert hem fylls det av frid och ro. Då genomsyras hemmet av en anda av lugn tillförsikt och både barn och vuxna känner den.

Bästa sättet att åstadkomma en varaktig förändring till det bättre är att låta Jesus Kristus vara er förebild och hans lära en ledstång i ert liv.

Om ni har brutit mot hans bud och känner er ovärdiga, inse att det är just av den anledningen som Herren Jesus Kristus gav sitt liv. Genom sin försoning har han för alltid gett oss möjligheten att övervinna sådana misstag, att omvända oss från felaktiga val och bemästra de negativa följderna som kommer av att vi inte följer hans lära.

Frälsaren älskar var och en av oss och tillfredsställer alla våra behov när vi genom lydnad kvalificerar oss för alla välsignelser han vill ge oss här på jorden. Jag älskar och dyrkar honom. Som hans bemyndigade tjänare vittnar jag högtidligt av all min förmåga om att han lever, i Jesu Kristi namn, amen. ■